

In vi z menoj, prešerni sni,
drugovi divjih, vročičnih noči,
da misel vsa se razgori
in hip si večnost pribori
v prešernem svetu . . .

Še ti, mladost, ti dušica, z menoj,
tvoj smeh, tvoj jok in tisočere nade! —
V trenutkih trpkih sem jih pil
in zdaj sem tvoj.

Bolestna je življenja cesta,
ostani mi družica zvesta,
mladost, za ta razkošni boj!

Fr. Albrecht:

Pojdi z menoj!

Pojdi z menoj v plameneči večer!
Zarje na nebu kot baklje prižgane
sijejo nama do fate morgane
najinih daljnih in skritih svetov?

Polje zdaj diše rahleje in tišje,
solnčne ognjene ljubezni pijano,
pojdi z menoj! Ne trepeči pred mano,
že te poljubljam kot solnce polje!

Ali te strah je nebeških požarov,
solnčne strasti, ki nebo je objela
in je v objemu molče izgorela, —
ali se plašiš teh mojih oči?

Nič se ne boj, vsa se k meni privij
sem na srce, na to veliko rano!
Svet je razpal to minuto pred mano . . .
Ali me ljubiš? Z menoj ti umri!

*Bil bi pesnik ta moj
prijatelj - Albert -
pesnik bi bil: Ja mi
Ako neizgubno temen
- Prešerni, veš Prešerni!*